

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

2010-ieji - Padėkos už laisvę metai

Antanas Kišonas

Prisikėlimo šventovei

Nuo aukšto kalno Nemuną regėjai.
Tu buvai išdidi ir buvai tu šventa.
Tik laikmetis juodas kaip šmėkla atėjo,
Ir likai tu šventove jau mums bene ta.
Ramybė pradingo ir maldos pradingo.
Kiek šurmulio buvo po bokštais tavais...

— — — — —
Ir tada žmonėse išlikai tu didinga,
O viltis kaip dvasia slėpė po skliautais.

— — — — —
Tau išaušo vėl rytas. Ir nudegino žaibas
Likučius praeities. Žaibas tavo šlovės.
Balti bokštai ir vėl baltus debesis graibo.
Ir kol Nemunas bus, tol ir bokštai stovės.
Į tave eis pavargę, su viltim eis čia žmonės,
Juos priimsi rami ir labai paprasta.
Aiškumos jei pritrūks šitoj žemės kelionėj,
Amžinąją vertybę jinai bus surasta.
Per Šventąjį Žodį, per mintį bekraštę
Šiluma spinduliuoja paprastais spinduliais.
Kely pasiklydęs čia ją rasti gali,
Ir tą paklydimą Aukščiausias atleis.

— — — — —
Tai žiūrėk tu nuo kalno į Nemuno vingį
Iš tamsos prisikėlus šventa, išdidi.
Padarai kasdienybę kaip šventę
prasmingą,
Į tikinčią širdį kelią randi.

Ariogala, 2009

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Malda krikščionio gyvenime

Katalikų Bažnyčios Katekizme (KBK, 2559) parašyta, kad malda yra sielos pakilimas Dievo link arba prašymas iš Dievo jo valią atitinkančių gėrybių. Malda – tai Dievo dovana ir norint ją gauti reikia būti nusizėminusiam.

Iš tiesų nusizėminimas yra maldos pamatas. Prisiminkime Jėzaus palyginimą apie fariziejų ir muitininką, kurie ateina į šventyklą melstis. Fariziejus meldžiasi išdidžiai, išaukštindamas save, jaučiasi teišus, o muitininkas stovi atokiai, nedrįsta nė akių pakelti į dangų, tik mušasi į krūtinę maldaudamas: „Dieve, būk gailestingas man nusidėjėliui“ (Lk 18,13). Šį palyginimą Jėzus baigia žodžiais: „Kiekvienas, kuris save aukština, bus pažemintas, o kuris save žemina, bus išaukštintas“ (Lk 18,14).

Iš kur kyla žmogaus malda? Katekizme skaitome: „Kad ir kokie būtų maldos žodžiai ir gestai, visada meldžiasi visas žmogus. Tačiau Šventasis Raštas nusakydama vietą, iš kurios veržiasi malda, mini sielą arba dvasią, o dažniausiai širdį. Meldžiasi širdis. Jei širdis toli nuo Dievo, malda lieka tuščia“ (KBK, 2562). Per širdį maldoje mes vienijamės su geruoju dangiškuoju Tėvu, Jo Sūnumi Jėzumi Kristumi ir su Šventąja Dvasia, kurios skatinami meldžiamės.

Išgylinkime į savo širdį ir pabandykime atsakyti į klausimus:

– Kokia esti mano malda? Sunku ar lengva man melstis? Kokiais momentais dažniausiai kreipiuosi į Dievą? Ar malda keičia mano gyvenimą? Ar stengiuosi, kad mano malda virstų gyvenimu?

Kartą šv. Benediktas jodamas keliu pasivijo kaimietį, kuris suplukęs keliavo pėsčiomis. Vienuolis nulipo nuo arklio su juo pasikalbėti.

– Esi laimingas, turėdamas arklį, – su pavydu tarė kaimietis. – Jei ir aš visą gyvenimą būčiau skyręs maldai, taip pat dabar turėčiau arklį.

– Ar manai, kad galėtum būti maldos žmogus? – paklausė vienuolis.

– Ko čia dar klausti, juk tai visai paprasta! – išdidžiai atsakė kaimietis.

Tuomet vienuolis pasiūlė lažybas:

– Jei nenustodamas sukalbėsi „Tėve mūsų“, tai atiduosiu savo arklį.

Apsidžiaugęs, kad taip lengvai gali įsigyti arklį, kaimietis atsistojo, užsimerkė ir sudėjęs rankas pradėjo melstis. Vos pradėjęs maldą, staiga stabtelėjo, atsimerkė ir paklausė:

– O arklį atiduosi su balnu ir pavadžiu?

Vienuoliui nusišypsojus, žmogelis suprato, jog pralaimėjo varžybas.

Taip atsitinka kiekvienam, kai nekreipiamas dėmesys į tai, kas vyksta meldžiantis, kai automatiškai kartojami maldos žodžiai, o mintys klaidžioja kažkur. Kai meldamiesi suvoksime, kad malda – tai žmogaus kontaktas su Dievu, kad tai išgyvenimas to, kas aš esu Dievo akivaizdoje ir kas Jis yra man, tai jokios pašalinės mintys nenustelbs maldos.

Dažnas mano, kad maldai būtina paskirti tam tikrą laiką. Tai būtų lygiai tas pats, kaip paskirti laiką kvėpavimui ar širdies plakimui: argi galėtume gyventi nekvėpuodami?

Malda – tai meilės aktas, tai nenutrūkstamas dvasinis ryšys su Dievu, ir turėtų būti sunku atskirti maldos laiką nuo to laiko, kai nesimeldžiame. Labai gražiai meldėsi Arso klebonas: „Mano Dieve, jei mano liežuvis negali kiekvieną akimirką pasakyti, kad aš myliu Tave, noriu, kad mano širdis kartotų tau tai tiek kartų, kiek kartų aš atsikvėpsiu“.

Pats Jėzus paliko mums savo maldos pavyzdį. Jis ne tik išmokė mus maldos „Tėve mūsų“, bet pirmiausia parodė, kaip reikia melstis. Evangelijoje Jėzus dažnai vaizduojamas besimeldžiantis: Jis meldžiasi nuošalėje, pasitraukdamas į kalnus, anksti rytą, vakare, net naktį. Jėzus mokė mokinius, tuo pačiu ir mus melstis tyra širdimi, su gyvu ir išvermingu tikėjimu, su vaiko drąsa. Jis ragina budėti, o savo prašymus Dievui siųsti Jo vardu. Jėzus Kristus pats išklauso Jam siunčiamas maldas (KBK, 2620-2621).

Bendravimas su Dievu, priklausantis nuo mūsų nusiteikimo, intencijų, gali reikštis skirtingomis maldos formomis.

Pirmiausia tai maldos, kurių tikintieji klausosi ir kurias skaito Šventajame Rašte, pritaikydami jas dabarčiai. Ypač tinka psalmės, kurios išsipildė Kristuje (KBK, 2625).

Antra – laiminimo, garbinimo bei šlovinimo maldos. Laiminimas yra giluminis krikščioniškos maldos siekis: čia sutinka Dievas ir žmogus. Laiminant Dievo dovana ir ją priimantis žmogus šaukiasi vienas kito ir vienijasi (KBK, 2626). Žmogaus atsakas į Dievo dovanas yra garbinimo ir šlovinimo malda. Šia malda skel-

Nukelta į 2 p.

Atkelta iš 1 p.

biame Dievo didybę, didingumą, visagalybę, gaillestingumą.

Trečia – dėkojimo malda. Šia malda parbrėžiamas konkrečias iš Dievo gaunamas gėrybes – dvasines, antgamtinės ir laikinąsias, žemiškąsias. Apaštalas Paulius ne kartą ragina melstis dėkojant: „Visuomet džiaukitės, be paliovos melskitės! Visokiomis aplinkybėmis dėkokite, nes to Dievas nori iš jūsų Kristuje Jėzuje“ (Tes 5,16-18).

Dėkingumas Dievui tiesiogiai susijęs su dėkingumu žmonėms. Kas dėkingas Dievui, tas bus dėkingas ir žmonėms.

Kiekvienų šv. Mišių pradžioje atsiprašome Dievo. Būdami silpni, nuodėmingi mes turime atsiprašyti Dievo kasdien, ypač vakarais, darydami sąžinės patikrą. Atsiprašdami Dievo, atsiprašome ir žmonių, atleidžiame jiems padarytas skriaudas.

Ses. Birutė Matusevičiūtė

Dievo pašaukti ir Jam pasišventę žmonės Šventajame Rašte (Senajame Testamente)

Šv. Tėvas Benediktas XVI 2009-2010 metus paskelbė kunigų metais. Tai puiki proga dėkoti Dievui už kunigo dovaną Bažnyčiai, dažniau prisiminti maldoje mums pažįstamus ir nepažįstamus kunigus bei kitus Dievui pasišventusius žmones bei pagalvoti apie kiekvieno žmogaus pašaukimo kilnumą ir misiją, kuriai mus Dievas kviečia šiame gyvenime. Toji misija – tai ieškoti Dievo, Jį pažinti ir padėti kitiems Jį surasti ne tik kaip visa ko Kūrėją, bet ir kaip Asmenį, kaip Tėvą ir Išganytoją, nuo kurio malonės priklauso ne tik amžinasis, bet ir dabartinis mūsų gyvenimas. Taigi tema apie pašventąjį Dievui gyvenimą glaudžiai siejasi su pašaukimo tema, giliai išsisknijusia Biblijoje.

Anot Pradžios knygos, žmogus buvo sukurtas kaip kūrinių viršūnė ir vainikas, turintis glaudų ryšį su Kūrėju ir harmoningus santykius su kitu žmogumi bei jo aplinka. Nuodėmei nusiaubus šį pirmąjį Dievo planą, sugriuvo ir harmoningi žmogaus santykiai su Dievu, su kitais žmonėmis ir su žmogų supančiu pasauliu. Tai liudija ir vėlesni Pradžios knygos tekstai: pasakojimai apie brolišką Kaino ir Abelio istoriją, Babelio bokšto statytojus ir tarp žmonių išgalėjusį smurtą, kurio pasekmė buvo žemę nusiaubęs tvanas. Nuodėmė pasireiškė žmogaus netikėjimu ir nepasitikėjimu Dievu. Todėl žmogus, būdamas kūriny, pradeda nesuprasti pats savęs ir nesuvokti tikrosios savo paskirties ir misijos šioje žemėje – būti Dievo garbės atspindžiu, jo atvaizdu visai kūriniųjai.

Kartu su žmogaus nuopuolio tema per visą Šventąjį Raštą plėtojama pagrindinė mintis – tai Dievo meilė bei pastangos išgelbėti nutolusį nuo Jo ir pasimetusį šiam pasaulyje žmogų. Raudona gija per visą Bibliją driekiasi „išrinkimo“ tema. Dievas visada yra Tas, kuris pirmasis užkalbina žmogų. Jau rojuje, nepaklausius Dievo įsakymo nevalgyti nuo „gėrio ir blogio pažinimo medžio“, Dievas pirmas ieško baimingai pasislėpusio žmogaus: „Kur tu esi?“ (Pr. 3,9). Tai Dievo meilės ir gaillestingumo gestas. Judėjų ir krikščionių Dievas dalyvauja ir apreiškia save žmonių istorijos kelyje bei kiekvieno iš mūsų gyvenime. Jis prabyla į mus žmonių kalba

Su atsiprašymu susijęs atsilyginimas. Jėzus Kristus atsilygino Tėvui už mūsų nuodėmes, o mes išjungiamo į Jo atsilyginimą. Galime atsilyginti Dievui už save ir kitus, paaukoti kentėjimus, pasiniką, piligriminę kelionę, kokią nors atgailą.

Parodydami savo silpnumą ir bejėgiškumą, pasitikėdami Dievo gerumu ir gaillestingumu kreipiamės į Jį prašymo maldomis. Viešpats Jėzus Kristus mokė prašyti ištvermingai, nuolankiai ir pasitikint. Kartu Alyvų kalne Jis parodė, kaip turime baigti prašymo maldą: „Tačiau tebūna ne mano, bet tavo valia“ (Lk 22,42).

Ypač veiksmingos užtarimo maldos už kitus. Tai prašomoji malda, kuri mus suartina su Jėzaus malda. Jėzus yra vienintelis visų žmonių, ypač nusidėjėlių, Užtarėjas. Kas meldžiasi užtardamas, „žiūri ne savo naudoms, bet kitų“ (Fil 2,4), meldžiasi net už tuos, kurie daro jam pikta (KBK,

2634-2635). Prisiminkime šv. Steponą, kuris kaip ir Jėzus meldėsi už savo budelius.

Kartais tenka išgirsti nusivylimą: „Meldžiūsi, meldžiūsi, o Dievas negirdi mano maldų!“ Mielieji, nebūna neišklausytų maldų, nors Dievas išklauso mūsų maldas dažnai kitaip, negu Jo prašome. Dievas žino, kas geriausia mūsų išganymui. Jei mūsų malda bus panaši į farizėjaus maldą: „Dėkoju tau, Dieve, kad nesu toks kaip kiti žmonės“ (Lk 18,11) ir pradėtume vardinti kaimynų, draugų, pažįstamų silpnybes, tai vargu ar sulauksime nuteisinimo. Nuoširdžiai, nuolankiai meldsami prašykime:

– Viešpatie, padėk man nuolat prisiminti, kad malda keičia mane ir keičia tikrovę. Sustiprink tikėjimą, kad mano malda yra tikras būdas gydyti sužeistas širdis ir keisti sudarkytą pasaulį, jei pradėsiu nuo savęs.

ir savo meilei bei išganymui apreikšti dažnai pasirenka silpnus žmones. Nuodėmių tvanui užliejus pasaulį, Dievas randa išeitį – Nojų: „Bet Nojus rado malonę Dievo akyse“ (Pr 6,8). Jei koks žmogus randa malonę Dievo akyse, liudija ne tai, kad jis dėl savo gerumo patraukia Viešpaties geranoriškumą, bet, atvirksčiai, tai yra paslaptingos ir nesuvokiamos Dievo geradarystės rezultatas.

Dievo pašaukti žmonės buvo patys įvairiausi tiek savo socialine padėtimi, tiek išsilavinimu, tiek gabumais, tiek ir savo tikėjimo branda. Išrinktosios tautos tėvas Abraomas, dėl kurio tikėjimo „bus palaimintos visos žemės gentys“ (Pr 12,3), buvo tikra priešingybė pirmiesiems rojaus žmonėms. Abraomas labiau pasitikėjo Dievo žodžiu negu tikrove net tada, kai nematė Dievo pažadų išsipildymo arba kai pažadai pildėsi kitu laiku ir būdu, negu jis tikėjosi. Abraomo tikėjimo viršūnė buvo sutikimas paaukoti savo sūnų Izaoką. Esant šiai visiškoms tuštumos situacijai (kur viskas pastatoma ant kortos, ne tik pažado sūnus, bet ir jis pats, nes Izaoko mirtis būtų buvusi ir Abraomo mirtis, jo gyvenimo prasmės mirtis), Abraomas paklūsta, pasitiki Dievu, vildamasis net tada, kai nėra jokios vilties. „Jis suprato, kad Dievui įmanoma prikelti net mirusius, ir todėl atgavo sūnų kaip įvaizdį“ (Žyd 11,19). Kai žmogus besąlygiškai pasitiki Dievu, Dievas gali nuveikti per jį didelius darbus. Tuo šventieji ir skiriasi nuo kitų žmonių – ne kažkokiomis išskirtinėmis savybėmis, bet besąlygišku tikėjimu ir pasitikėjimu Dievu visose gyvenimo aplinkybėse, nes jie patyrė begalinę Dievo meilę ir išgelbėjimą.

Šiuo giliu tikėjimu nepasižymėjo Abraomo anūkas Jokūbas (apgavikas), kuris apgaule, apsimitęs savo broliu Ezavu, išgavo iš seno ir aklo tėvo Izaoko pirmagimystės palaiminimą. Tačiau vietoj palaiminimo turėjo bėgti nuo apgauto brolio keršto, ilgiems metams palikti gimtuosius namus ir jį mylėjusią motiną. Ir net patyręs sapne Dievo apreikimą, jis kelia Dievui sąlygas: „Jei Dievas pasiliks su manimi, saugodamas mane kelionėje, kurią pradedu, ir duos man duonos valgyti ir

drabužių apsivilkti, idant sugrįžčiau ramybėje vėl į tėvo namus, tuomet VIEŠPATS bus mano Dievas“ (Pr 28,20). Per įvairius išbandymus ir sunkumus Dievas jį auklėjo tikėjimu, nes nuo pat pradžių Viešpats jį buvo pasirinkęs. Jokūbas iš naujo pažįsta Dievą, pažado Dievą, ir jam atsiduoda. Jo grįžimas namo ir susitaikymas su broliu yra regimas jo tikėjimo ir pasikeitimo ženklas. Tada jis gauna naują vardą: daugiau nesivadins Jokūbu, tai yra apgaviku, bet Izraeliu, kurio reikšmė yra „Dievas stiprus, Dievas nugalė“. Jis suvokė ir išmoko, kad Dievo palaiminimą galima priimti tik kaip dovaną, ir ši dovana jį pakeičia, o kartu ir visą jo gyvenimą: iš dvylikos Jokūbo sūnų išaugo Dievo išrinktoji tauta.

Senasis Testamentas be pagraizinių mums atskleidžia šių Dievo išrinktų žmonių istorijas, nes per juos Dievas vykde žmonių išlaisvinimo iš nuodėmių planą. Jis kalba apie Mozę, „labai kuklų žmogų“, kuris, vadovaujamas Dievo, išvedė izraelitus iš Egipto – vergystės namų (bet kokio žmogaus pavergimo simbolis). Mozė pirmasis žengė į priešais plytinčią Raudonąją jūrą, dėl jo tikėjimo vandenys prasiškyrė, ir izraelitai perėjo per jūrą sausomis kojomis ir buvo išgelbėti. Jis pakėlė savo tautos murmėjimą, nedėkingumą ir ne kartą vos nebuvo užsvaidytas akmenimis. Dievas per Mozės rankas įteikė savo tautai „įstatymą“ ir sudarė su ja sandorą: „Aš būsiu jūsų Dievas, o jūs būsite mano tauta“.

Vėliau buvo teisėjai, vyrai ir moterys, kurie išgelbėdavo izraelitus iš juos supusių galingesnių tautų rankų vien tik Dievo galia ir pačių teisėjų pasitikėjimu Dievu jėga. Tautai reikalaujant karaliaus, Dievas pranašui Samueliui liepia patepti Saulių, Kišo sūnų, kuris užėjo pas „regėtoją“ ieškodamas dingusių savo tėvo asilių, o gavo karalystę, nes Dievas visada mums suteikia daugiau, negu galėtume svajoti, ir galiausiai nori mums dovanoti pats save. Vėliau karaliumi buvo pateptas pats jauniausias Jesės sūnus Dovydas, dar paauglys, kuris nugalės stipruoli filistiną Galijotą „Dievo vardu“ ir sukurs veningą Izraelio karalystę. Jis visiems laikams išliks „karalius pagal Dievo širdį“,

nors neišvengė nuodėmių ir nesėkmių, bet turėjo drąsos jas pripažinti ir vėl iš naujo pasitikėti Dievu.

Išrinktoji Dievo tauta ne kartą buvo nukariauta galingesnių imperijų, ištremta ir naikinta, praradusi visa – žemę, karalių, šventyklą, bet ir šiomis sunkiomis gyvenimo sąlygomis ji atliko „Dievo tautos“ misiją – skelbti vienintelio tikrojo Dievo vardą aplinkinėms tautoms. Dievas visada rūpindavosi savo tauta, siųsdamas jiems pranašus, kurie, nors būdami labai skirtingi žmonės, turėjo gyvą suvokimą, kad turi skelbti „Dievo žodį“ ir žodžiu, ir raštais, ir savo gyvenimu, neretai tapusiu pranašyste Izraeliui. Jie drąsiai skelbė dažnai nemaloniais žiniomis ne tik paprastai liaudžiai, bet ir karaliams, kunigams, tautos didžiūnams ir todėl buvo persekiojami,

tremiami ir net žudomi. Iš pranašų mokyimo išsikristalizavo būsimą tikrojo Izraelio Karaliaus, Pateptojo, Dievo tarno, prisėmusio ant savo pečių visos tautos nuodėmes, idėja: „Atėjęs laiko pilnatvei, Dievas atsiuntė savo Sūnų, gimusį iš moters, pavaldų Įstatymui, kad atpirktų esančius Įstatymo valdžioje ir kad mes įgytume išūnystę“ (Gal 4,4). Tai pirmieji Naujojo Testamento žodžiai iš šv. Pauliaus laiško galatams apie Dievo Sūnaus išikūnijimą, gimimą ir misiją. Šis tekstas pirmesnis už Evangelijas.

Dievo Sūnaus Jėzaus Kristaus gimimas ženklino istorijos centrą ir Dievo meilės pergalę prieš didžiausią blogį – nuodėmę ir mirtį. Skaitydami Jėzaus Kristaus genealogiją Evangelijose pagal Matą ir Luką, matome visą būrį žmonių sąmoningai ir

nesąmoningai ruošusių kelią būsimam Mesijui. Jėzus – tai išlieta Tėvo meilė mums visiems, nes „Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris jį tiki, nepažūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą“ (Jn 3,16).

Dievas nuo pat pradžių pasirinko žmones, kad jie dalyvautų šiame išganymo kelyje. Kiekvienas pašaukimas yra dovana ne tik pačiam pašauktajam, bet ir pasitar nauja kitų žmonių išganymui. Todėl dėkojame Dievui už visus vyrus ir moteris, kurie nors ir netobulai, bet sąmoningai priima savo pašaukimą ir stengiasi diena iš dienos juo žengti. Meldžiame ištvermės mums visiems, einantiems šiuo išganymo keliu, nes nuo mūsų pasirinkimų ir gyvenimo priklauso ne tik mūsų pačių, bet ir kitų žmonių amžinybė.

Parapijos gyvenimo atspindžiai
Birutė Vasylienė

Triguba šventė parapijoje

Gruodžio 26 d., antrąją šv. Kalėdų dieną, 12 val., Paminklinėje Prisikėlimo bažnyčioje prie altoriaus aukoti šv. Mišias atėjo neįprastai didžiulė iškilmingai pasipuošusi apie 70 Kauno ir kitų vyskupijų dvasiškių procesija, kurią vainikavo 5 vyskupai. Juos pasitiko gausiai susirinkę Kauno miesto valdžios atstovai, meno ir kultūros veikėjai bei tikintieji, atvykę ne tik iš mūsų parapijos, bet ir iš viso Kauno, Jonavos, Kelmės bei kitų miestų.

Iškilmingoms šv. Mišioms vadovavo Kauno arkivyskupas metropolitas Sigitas Tamkevičius SJ, koncelebravo Šiaulių vyskupas Eugenijus Bartulis, Vilkaviškio vyskupas Rimantas Norvila, Panevėžio vyskupas emeritas Juozas Preikšas, Kauno arkivyskupijos augziliaras vyskupas Jonas Ivanauskas, LVK generalinis sekretorius mons. Gintaras Grušas. Šv. Mišių metu giedojo KTU choras „Jaunystė“, vadovaujamas Danguolės Beinarytės.

Kauno arkivyskupas Sigitas Tamkevičius SJ, pasveikinęs susirinkusius, paskelbė šv. Mišių intencijas: šiandien minime šv. Stepono kankinystės datą, taip pat švenčiame Evangelijos žinios tūkstantmečiui Lietuvai jubiliejinių metų užbaigimą, penktąsias Paminklinės Prisikėlimo bažnyčios konsekavimo metines ir šventinsime naujuosius šios parapijos namus.

Homiliją arkivyskupas pradėjo žodžiais: „Šiandien, švesdami antrąją šv. Kalėdų dieną, kalbame apie visiškai nešventinius dalykus – apie šv. Stepono, kurį netikintys į Kristų užmetė akmenimis, kankinystę“. Pacitavęs ištrauką iš Apaštalo

darbų (Apd 7,57): „Tada, baisiai rėkdami, jie užsikimšo ausis ir visi kaip vienas puolė jį (Steponą), – arkivyskupas komentavo, kad užsikimšo ausis nenorėdami girdėti apie Jėzų Kristų. Prieš šviesą lengviausia kovoti akmenimis, teismais, įkalinimais. Tuos akmenis mūsų tauta neseniai patyrė, kai už žodį, tikėjimą buvome kankinami, baudžiami ne tik katorga, bet ir mirtimi. „Tik Kristus įkvepia drąsiai eiti į priešišką pasaulį ir nešti Evangeliją,“ – kalbėjo arkivyskupas. Kristaus pažadas: „Aš jums palieku ramybę, duodu jums savo ramybę“ (Jn 14,27) įkvėpė mokinčius nešti Dievo žodį iki žemės pakraščių. Šie žodžiai įkvėpė mūsų tautos žmones sovietmečiu, jie įkvepia mus ir šiandien nepalankiomis sąlygomis skelbti Kristų.

Susirinkome šiandien švęsti ne tik šv. Stepono kankinystę, bet ir užbaigti Evangelijos žinios tūkstantmečiui Lietuvai jubiliejiaus šventimo metus. Misionierius šv. Brunonas atnešė Kristaus žodį į Lietuvą. Tai buvo tik pradžia, o patarlė sako: „Gera pradžia – pusė darbo“. Antrasis žingsnis – Mindaugo krikštas 1251 m, trečiasis – Jogailos krikštas 1387 metais. Nuo tada krikščionybė tapo Lietuvai savastimi. Lietuvos krikštas buvo užbaigtas 1413 metais, kai Vytautas pakrikštijo žemaičius. Baigdami tūkstantmečio minėjimą turime progą pasitikrinti, kaip mes elgiamės, ar neleidžiame tikėjimo kaip šv. Stepono užmėtyti akmenimis?

Kitais metais minėsime mūsų valstybės atkūrimo 20-metį. Tai atnešė daug džiaugsmo, bet ir nusivylimo. Daugelis

kelia klausimą: „Kodėl tiek daug nesėkmių, nejaugi esame nevykėliai ir nesugebame priimti Kristaus dovanos?“ Bažnyčia turi atsakymą – tik su Kristumi, tik su Juo einant per gyvenimą, tik Jam laiminant, galima pasiekti tikrąją laisvę. Kiti metai – Padėkos Dievui už laisvę metai. Pagrindinis šūkis yra apaštalo Pauliaus žodžiai: „Iš tiesų, broliai, jūs esate pašaukti laisvei! Tikrai dėl šios laisvės nepataikaukite kūniui, bet stenkitės vieni kitiems su meile tarnauti“ (Gal 5,14). Homiliją arkivyskupas baigė kviesdamas kunigus pamąstyti: „Ar atsakingai naudojames laisve? Ar neužmetame tarnavimo kitiems?“

Po palaiminimo už nuopelnus parapijai buvo įteikti tradiciniai padėkos ženklai „Paminklinė Kristaus Prisikėlimo bažnyčia“ prelatui prof. dr. Steponui Vytautui Vaičiūnui, parapijos katechetei ses. Irenai Ramoskaitei ir parapijiečiui Antanui Urbonui.

Pastoracinės tarybos ir parapijos darbuotojų atstovai pasveikino arkivyskupą su švente, o parapijos klebonui įteikė kryžių – stiprybės, kantrybės, meilės, vilties ir išganymo simbolį. Arkivyskupas S. Tamkevičius SJ Evangelijos žinios tūkstantmečiui Lietuvai jubiliejiaus proga, dėkodamas už gyvo tikėjimo liudijimą, Gerosios Naujienos skleidimą, viltimi ir meile grindžiamą tarnystę, apdovanojo Lietuvos krikščionybės jubiliejiaus medaliais (autorius skulptorius Vytautas Kašuba) bei garbės raštais pasižymėjusius arkivyskupijos kunigus, darbuotojus, pasauliečius.

Pasibaigus apdovanojimo ceremonijai visi nuskubėjo prie naujų parapijos namų, kuriuos iškilmingai pašventino arkivyskupas metropolitas S. Tamkevičius SJ.

Toliau šventė tęsėsi konferencijų salėje prie vaisių stalo. Ten visų laukė staigmena – koncertas, kurį parėngė E. Stancikas, M. Jankauskas, R. Preikšaitė, G. Gelgotas ir D. Jatautaitė. Visi dalyviai džiaugėsi gražia, dvasinga švente, kuri ilgam liks atmintyje.

Rima Lipšienė

Belaukiant Šventos nakties...

Gausus senjorų būrys susirinko gruodžio 23-osios popietę kartu švęsti Kūčias. Nepabūgo nei stipraus vėjo, nei pūgos, nei slidžių gatvių. Bendraujame trečius metus, tapome didele šeima, kurioje jauku ir prasminga pabūti kartu, ypač švenčių proga. Uždegėme ketvirtąją Advento žvakę... Šventas tylus laukimas... Į pasaulį laukiame ateinant šviesos, sužibant žvaigždės, kuri praneš gerą žinią...

Ant senjorų Kūčių stalo – prakartėlė, kalėdaičiai, visiems atvirutės su širdingais palinkėjimais ir visų sunešti šventiškos vakarienės valgiai. Bronė Sabaliauskienė stalą papuošė kalėdine puokšte. Visi

iškilingai nusiteikę ir pilni laukimo džiaugsmo... Malda... Kanauninkas kun. Juozas Gražulis palaimina senjorų Kūčių stalą, primindamas, kad šv. Kalėdos meilės, santarvės, padėkos šventė ir už viską, ką turime, privalome dėkoti Kristui.

Reikėjo pabūti kartu ir pajusti tą šilumą, kai senjorai dalijosi kalėdaičiu, kai kanauninkas Juozas kiekvienam rado šiltą žodį. Tai buvo nesuvaidinta, vyko tai, kas dera šiai šventiškai popietei – vyravo santarvė, atlaidumas, šiluma ir artimo meilė. Regis, visi prisipildėme gerumo... Sugiejojome „Tyli naktis“ ... Išgirdome daug šiltų, iš širdies išplaukiančių palinkėjimų. Ar

gali būti prasmingiau už ištartus žodžius: „O Dieve, duok šviesių minčių...“

Skirstėmės sušildyti popietės bendrumo džiaugsmo, linkėdami prasmingų ir baltų Šv. Kalėdų kiekvieno širdyje ir kiekvieno namuose.

Birutė Palskienė

Kalėdinė dovana parapijos vaikams ir jaunimui

Gruodžio 28 d. Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos vaikų ir jaunimo grupė vyko į piligriminę pažintinę kelionę po Vilniaus šventoves. Šią išvyką organizavo ir dovanojo kan. kun. Juozas Gražulis bei ses. Irena Romaškaitė.

Žvalūs, gerai nusiteikę pirmadienio rytą patogiu autobusu išvykome į Vilnių. Susikaupę Rožinio maldoje prašėme Aukščiausiojo palaimos kelionės organizatoriams ir visiems piligrimams. Kol pasiekėme sostinę, kunigas Juozas pateikė įdomios informacijos apie Vilniaus praeitį, šiandieninį gyvenimą.

Piligriminę pažintinę kelionę pradėjome pagrindinėje Vilniaus šventovėje – Katedroje. Čia mus žavėjo šventovės didybė ir jaukumas, ramybė, sklindanti nuo prakartėlės, šv. Kazimiero koplyčios grožis. Nusileidę į Katedros požemius, rannomis galėjome paliesti net karaliaus

Mindaugo laikus menančias mūro sienas. Aplankėme čia besiilsinčius B. Radvilaitės ir kitų Lietuvos didikų palaikus.

Žavėjomės Vilniaus universiteto, kurį XVI a. pabaigoje įkūrė Jėzuitų ordino vienuoliai, architektūrinį ansamblį, šv. Jonų bažnyčia. Ilgai negalėjome atitraukti akių nuo šv. Onos bažnyčios – Gotikos šedevro – mūro subtilių. Bernardinų bažnyčios prieangyje jaunuosius piligrimus labai nustebino gyva prakartėlė. Iš Bernardinų bažnyčios, trumpam stabtelėję prie Prezidentūros, skubėjome į Dievo gailestingumo bažnyčioje vykusias vidudienio šv. Mišias, kurias aukojo mūsų kelionės organizatorius kan. Juozas Gražulis. Pabuvę šv. Mišių rimtyje, maldoje, keliavome toliau į kitas Vilniaus šventoves.

Šv. Ignoto karininkų bažnyčioje iš kunigo Juozo lūpų išgirdome apie šios bažnyčios praeitį ir dabartį, kaip keičiantis istorinėms aplinkybėms, keitėsi bažnyčios pastato paskirtis, kiek reikėjo pastangų ir darbo, kad šiandien matytume jaukią, gražią šventovę, kurioje puikiai dera šiuolaikiškumas, kariški akcentai ir istorinės meno vertybės. Šv. Ignoto bažnyčios rektoriaus Rimo šiltai sutikti, prie šventovės esančiose patalpose gavome galimybę papietauti, pailsėti.

Toliau keliavome Vilniaus senamiesčiu, per Rotušės aikštę, žavėjomės šv. Kotrynos, šv. Kazimiero bažnyčių baroko architektūra. Pakeliui link Aušros vartų aplankėme rusų ortodoksų vienuolyną ir bažnyčią.

Ir štai prieš mūsų akis visu grožiu nusivito Aušros vartų šv. Marijos paveikslas.

Jaunieji pilgrimai suklupo maldai, po to nuosirdžiai sugiedojo Šv. Mergelės Marijos litaniją, giesmes. Greta Aušros vartų esančioje šv. Teresės bažnyčioje aplankėme prakartėlę, pagiedojome keletą giesmių ir keliavome link paskutinio mūsų kelionės objekto – Baroko šedevro – Petro ir Povilo bažnyčios. Čia grožėjomės stiuko lipdiniais išpuoštais bažnyčios skliautais, nuostabiais paveikslais, sietytais, prakartėle, sugiedojome keletą kalėdinių giesmių.

Kelionei skirtas laikas prabėgo greitai, dar liko daug neaplankyto nuostabių Vilniaus bažnyčių ir kitų sostinės istorinių įžymių, tačiau tai paliksime būsimoms kelionėms. Tikimės jų dar sulaukti!

Už šią puikią išvyką esame dėkingi jos organizatoriams: kanauninkui kunigui Juozui Gražuliui ir ses. Irenai Romaškaitėi. Linkime Jiems Dievo palaimos ir globos.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiu „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis